

Megismétlődhetnek a kizsákmányolt tömegek XX. századi forradalmai?

A 2018. május elsejei hazai és külföldi rendezvények-események lakossági visszhangjai

A **Hová lettek Május 1-je vívmányai?** című, e hónap legelején közölt írásunkban felvetettük, hogy mostanság nagyon keveset tudnak a fiatalok a munka, illetve a munkásosztály nemzetközi összefogásának ünnepéről, annak valódi történetéről. Mindezek okaként — beszélgetve a huszonéves, meg a harmincas korosztály néhány tagjával — arra kellett rádöbbernünk, hogy ők sajnos, hiányosan és tévesen vannak tájékoztatva az ebbéli eseményekről, azok fő elemeiről, például a nyolcórás munkaidő bevezetéséért, az általános választójogért, az egyesülési és gyülekezési szabadságért folytatott harcról, amelynek eredményeit 100 milliók élvezhették világ szerte.

Egyébként tőlünk értesültek az ifjú emberek arról is, hogy hazánk lakossága csak a második világháború befejezését követően, vagyis a felszabadulás után köszönthette szabadon, zavartalanul ezt a napot, hiszen a korábbi évtizedekben — kivéve az 1919-es Tanácsköztársaság május elsejét — szinte mindig rendőri akciókat alkalmazott a hatalom az ilyenkor egybegyűltekkel, ünneplőkkel szemben.

És ama tapasztalatokat is mi közöltük velük, hogy az 1990-ban bekövetkezett rendszerváltozás óta, ami másfél-kétmillió ember utcára kerülésével járt együtt, már alig helyeződik hangsúly az ebbéli, egykoron vidám, jó hangulatú felvonulással is párosult, eme rendezvényekre. S ha mostanság a májust ünneplők egy-egy csoportja összejön, pártokhoz-mozgalmakhoz, illetve a szakszervezetekhez kapcsolódva, bizony az ottani ellenzéki szónokok jobb híján ismét kénytelenek előhozni a réges-régi követeléseket, például az emberséges foglalkoztatás és bérezés megvalósítása érdekében. Merthogy a már említett vívmányok elveszőben vannak.

*

Cikkünk nyilvánosságra kerülése óta, az ország számos részében járva, összefutottam olyan olvasókkal, akiknek markáns véleménye van a tárgybeli kérdésekre vonatkozóan. A hallottakról adok most közre egy csokorra valót. Itt azonban meg kell jegyezni: senki nem merte vállalni a valódi nevét, de még a mostani lakhelyének megjelölését sem, mert úgy érzik, az itt kialakult példátlan demokrácia telve van a félelemre okot adó különféle tényezőkkel:

Első beszélgető partnerem Csongrád megyében él, túl van a 90. életévén is, visszaemlékezéseit az alábbiak szerint osztotta meg velem:

— Április 8-án nem voltam szavazni, sőt, a rendszerváltástól kezdve egyszer sem. Miért? Mert a közösségi értékrendet padlóba döngölőknek, s helyette az egoizmussal, meg a privát célkitűzésekkel, illetve a haszonszerzési vágyakkal telerakott messiásoknak nem hiszek. Nekem elegendő volt a Horthy-érában átélni a rettenetes dolgokat. Láttam a nagyon szegény szüleim kínlódásait azért, hogy a mindennapi létüket valamilyen szinten fenntartsák. Emlékszem, hogy a munkáért-kenyérért megszervezett egyik vidéki tüntetésről feldagadt arccal jött haza édesapám, mert a rohamrendőrök gumibotjai őt is elérték...

Én ipari vállalatnál voltam közel negyven évig szerelő szakember, majd törzsgárdatag, szocialista brigád, tagja, később brigádvezető, hazai és külföldi eladásra gyártottunk gépeket,

megbecsültek a munkahelyünkön, rengeteg újíto is volt közöttünk, fizetésemelésért soha sem kellett hadakozunk, hiszen a gazdaságunk jól teljesítése következményeként, no meg az akkori rendszer emberközpontságára nyomán automatikus volt a bérünk javítása, ezen túl kaptunk lakáshoz-jutáshoz, vagy házépítéshez is cégbeli támogatást, meg üdülési beutalókat is. Szóval ideálisak voltak a foglalkoztatási viszonyaink, ezért is mentünk örömmel a Május elsejei programokra, ahol még inkább összekovácsolódott a kollektívánk...

Jelenleg pedig szörnyülködve látom, mennyit küszködik a kétgyerekes unokám, akinek több ipari szakmája is van, de már vagy az ötödik magáncégnél kénytelen dolgozni, mert a korábbiak csődbe jutottak, megszűntek. És a bére? A minimum szinten mozog, de elégedetlenkedni nem mer, hiszen a tulaj bármikor utcára lökheti, s helyette öt-tíz munkára jelentkezőből is válogathat...

Úgy látom, eddig egyetlen állami vezető csoport sem volt azon, hogy a dolgozó emberek rossz alkalmaztatási viszonyain gyökeresen változtasson, hiszen a tőkés érdekeit szolgálja, s nem a munkásokét. Figyelve az újabb kétharmados hatalom jelenlegi üzeneteit, semmi jót nem remélek a következő évektől, így azután továbbra is csak a túlélésre szorítokozom, meg arra várok, hogy az oligarchákkal megrakott rezsimegyszer csak rádöbben a **József Attila** által megfogalmazottak nagy igazságára: viselj aranyzinóros sapkát - élj Párizsban vagy Szatymazon,- mire a béredet kikapnád, **a tőkéséké a haszon...**

Utóbbiakhoz annyit fűzök: az említett magyar településen láttam meg a napvilágot, emiatt maradtak meg a fejemben az említett sorok...

Akivel másodikként találkoztam, Hajdú-Bihar megye szülötte, hosszú pedagógusi múlttal rendelkezik, régóta nyugdíjas, ám ő sem választott idén áprilisban. Többi között az alábbiakat mondta:

— 1990 óta vagyok távol a szavazóurnáktól, mégpedig azért, hiszen meggyőződésemm, hogy a hatalmon lévők kezdettől fogva nem az egész nép sorsának jobbításért, hanem egy könnyörtelenül kizsákmányoló rendszer fenntartásért, pontosabban csak a lakosság egyharmadának anyagi megbecsüléséért, ezen belül egy szűkös, lojális háttérbeli támogató réteg meggazdagodásáért ténykednek, ennek következménye pedig, hogy országunkban most is rengetegen tengődnek saját otthon nélkül, több millióan vergődnek a nyomor pokoli bugyrában, s 100 ezrek várhatnak a kilakoltatásukra, hiszen a banki-, vagy a közműi tartozásukat képtelenek rendezni.. Bizony kíméletlen burzsoázia már ez, amelytől én elfordulok. S mivel e gyalázatos helyzeten igazán változtatni akarók-tudók egyetlen tagjával sem találkoztam az eddigi országgyűlési képviselőjelöltek soraiban, hát ezért nem érdekelnek régóta a szavazási urnák...

Úgy gondolom, nálunk irdatlan tömegnek lenne motivációja, oka arra, hogy ordítva nyilvánítsa ki a sanyarú sorsát, s akár több százezres nagyságrendben, spontán szerveződően tüntessen, ám a kiáltó egzisztenciális és morális megosztottság, no meg az ideológiai zűrzavar miatt roppant erőtlene az utcai megmozdulások, amelyekre csak ráadás, hogy a felszólalók sem látják tisztán a temérdek probléma kútforrásait azok pusztá felsorolásával pedig csak a bizonytalanságot, a kétkedést növelik, amire ráadás, hogy a szétrombolt, s 40 évig tartó népi hatalomról a központilag terjesztett negatívumokat hajtogatják, ama summával, hogy „átkos”...

Harmadik esetben, Fejér megyét járva, belecsöppentem háromfős társaság élénk eszmecserejébe, s a dolgom annyi volt, hogy a középkorú, vagy alig idősebb emberek fontosabb közléseit rögzítsem /eltérő színekkel jegyezve a megszólalók mondandóit/:

— Jövő októberben lesz 30 esztendeje, hogy Szűrös Mátyás, akkori MSZMP-s politikus kikiáltotta a parlament erkélyéről a köztársaságot, s azóta hull darabjaira az országunk. Mégpedig amiatt, mert az eltérő törekvések jegyében működő pártok ténykedése jobb híján a megosztottságot generálja az emberek között, akik egymás ellen szinte dzsungelharcot folytatnak évek-évtizedek óta...

— Alapvető gond, hogy az elsietett privatizáció révén, meg a hibás kárpótlási eljárások következményeként, a förgeteg gyorsaságával jöttek létre magánbirodalmak, amelyekben az egyéni célkitűzések érvényesültek. Ily módon jutottak magánzsebekbe a pártállamban felhalmozott ezermilliárdok. Bár ijesztően rengeteg ember lett kárvallottja eme esztelen folyamatoknak a 90-es évek elejétől kezdődően, ám az érintettek nem fogtak össze, hogy kollektíven lépjenek fel a saját védelmükben...

— Sajnos, nem volt kiterjedt háborgás akkor sem, amikor mindenki észrevehette, hogy a hazai mezőgazdaság szétverését követően folyamatosan jelentek meg a külföldről származó és a hazainál sokkal silányabb minőségű élelmiszerek az üzletekben, meg a piacokon, amely gyakorlat ma is folytatódik...

— Nagy hibaként minősíthető hogy a rendszerváltozás legnagyobb vesztesei, a cigányok magukra maradtak, s közöttük jó néhányan a korábbi munkájukból származó jövedelmüket csak olyképpen pótolhatták-pótolhatják, hogy lopni, rabolni kényszerültek-kényszerülnek. E súlyos helyzetet a politika úgy intézte el, hogy „megélhetési bűnözőknek” titulálta őket. A közbiztonság azonban nemcsak miattuk romlott, hanem az általános állampolgári fegyelem felbomlása okán is...

— Teljességgel érthetetlen, hogy a 100 ezer számra elszegényedők nem lármázták-lármázzák fel az országot a sorsuk javításért, s megdöbbenő az is: bár évente több tucatnyian fagytak-fagynak meg a legkiszolgáltatottabbak, a hajléktalanok soraiból, helyzetük felszámolását egyetlen kormányzat sem vette eddig a napirendjére...

— A pályázati pénzek milliárdjaival való visszaélések ugyanúgy nem verték ki a biztosítékot a tömegeknél, mint az oktatás, vagy az egészségügy leépülésének súlyos következményei. Való igaz, a közeli múltban számos tüntetés volt Budapesten, meg vidéken is az életben tapasztalt súlyos gondok miatt, de azok szervezői, felszólalói nem tudtak átütő alapossággal rámutatni a rendszerszintű bajokra, zavarokra, s azok felelőseire. Előhozakodtak ugyan a demokrácia fontosságával, de fogalmuk sem volt arról, hogy üres dumával traktálják a hallgatóságukat, elfedve a ténybeli igazságot, meg a világban tetten érhető valóságot, miszerint megosztott társadalomban nincs demokrácia...

— Nem volt szerencsés az uniós elkötelezettség csak pozitív voltára hivatkozás sem, hiszen az onnan származó pénzek, melyek összege a 12 éves tagságunk óta állítólag napi 2 milliárd forintot tett ki, jórészt kézen-közön eltűnt a pályázati csatornák szövevényében, meg a kiterjedt korrupciós műveletek során...

— És a migráns ügy? Kétségtelen, hogy az ideérkező tíz- és százezrek között lehettek-voltak bűnöző elemek, talán terroristák is, de az nem vitatható: túlnyomóan az országukat tönkretevő háború elől menekülők jöttek Európába. Történetesen ama kontinensre, melynek több országa részt vett az otthonuk bombázásában. Nagy mulasztás, hogy ezzel a ténnyel nem szembesítették a szónokok a tüntetések jelenlévőit. Mert ha így tesznek, talán nem lobogtatta volna minden résztvevő kritikátlanul az uniós zászlókat az utcákon, a tereken...

— Ami pedig Május elsejét illeti, az itt-ott összegyűlt kisebb-nagyobb sokaság úgymond öntevékenyen is emlékezhetett volna e nap nemzetközi jelentőségére, kimondva fehéren-

feketén: nekünk ama kapitalista rendszerrel van bajunk döntően, amely a tőke mindenhatóságát, s nem az emberek szerepét, fontosságát tekinti elsődlegesnek. Mulasztás az is, hogy eleddig senki sem világosította fel a közvéleményt arról, e kátyúból csak a közösségi érdekek magasabb rendűségét hirdető-alkalmazó gazdasági-társadalmi struktúra vezetheti ki hazánkat

— Figyelemre méltó hogy több távoli országban, főleg Ázsiában, a felvonult tömegek kertelés nélkül bíralták-ostorozták a saját kapitalista rendszerüket, amelyek a szegénységük, a kilátástalanságuk okozóiként szerepeltek a transzparenszeiken, rigmusaikban. Vigyázó szemünket a jövőben célszerű lenne az ilyen tömegekre vetnünk. Egyébként a munkás-nemzetköziség eme ünnepe idén sem múlt el anélkül, hogy például Franciaországban és Törökországban ne kerültek volna elő a rendőrségi gumibotok és vízágyúik azokkal szemben, akik a közterületeken elégedetlenkedtek a jelenlegi vezetőik sok vonatkozásban helytelen, politikájával szemben ...

*

Történelmi tény, hogy a XX. században a kizsákmányolt tömegek csillapíthatatlan megmozdulásai vezettek döntően a gyökeres gazdasági-társadalmi átalakulásokhoz, a forradalmakhoz. Korántsem költői kérdés: az ilyesféle események megismétlődhetnek-e a mostani századunkban?

Jó tudni a befolyástól mentes, szinte a belső meggyőződésből fakadó, s általában az egyetértést tükröző lakossági értékelésekről, benyomásokról, álláspontokról a politikai-ideológiai értékrendeket illetően, amelyekből következtetni lehet az életünk, sorsunk további kívánatos alakulására. Összefoglalónk ez utóbbit igyekszik segíteni, egy kicsit pótolva a különböző sajtóorgánumok ilyenén hiányosságait!

Kecskemét, 2018. május 13.

Frissítve: 2018. május 14.

Velkei Árpád

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA
a rendszerváltozás veszteseinek készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,
FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: 6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.